

N. CZIROK FERENC

AKÁR RANGJELZŐ CSILLAGOK

Kónya Sándornak

Megpattant akár
túlfeszített húr a gitáron,
s beépült szíved a dalba,
mint akaratom a felújított vakolatba.

(Ilyen furcsaság is megyesik velem,
mióta festékből gyúrom kenyerem.)

Időnként belefeledkezem a dalba,
amely barázdát hasított a Tisza-par-
ti agyagba.

Vállalom büszkén a kudarcot,
s mutatom másik arcom;
hiszen rajtam múltott, hogy
bárkám kietlen tájba csapódott.

Azóta akár rangjelző csillagok,
köpetek ragyognak vállamon.
Kövesednek mint mészke fossziliák,
s idővel patinásak lehetnek,
akár a bécsi klinikák.

CZIROK ATTILA

KÉKMADÁR

szándékkal jöttél
megállapodom végre
mint seben a var
magamban s szárnyad alatt

lényed takaró(lepel)
kérdés nélkül vezetsz
karod
szárnyad fölemel

költősors nincs
csak foszforeszkáló
utak és korlátok a
mindenség pályáin

első szárnycsapás ez
s utolsó rezzenés
a múlt sókövei
felett

te kérdés nélkül vezetsz
akár Isten akarata
számodra nincsenek
korlátok sem végcélok

vezess hát
kékmadár

I. RÁCZ LÁSZLÓ GRAFIKÁJA

N. CZIROK FERENC

AKÁR SZABAD SZOLGA

akár szabad szolga rovom
a jeleket habár még
nem tiltják mégis féltem
az emlékeket
ifjak voltunk vérbő ebek
kívántuk akár a nőt
és habzsoltuk az életet
időnként csaholtunk és
morogtunk ám hízelegve
szőnyeg helyett minket bárki
padlóra földre fektetett
s lám hamis mosolyával
teherbe ejtett a jövő
mikorra észrevettük
méhnyakrákjával beszívott
s lenyelt
álmunk immár ikrás
és tudatosan kezelt
azóta
mint folyó töltéséről
a réti földek vagy akár
romladozó épület
táru elénk a rémület
holnapunkra nincs fedezet
piramist építő rabszolgák
voltunk vagyunk leszünk
táru - tágul a rémület
s vakon hisszük így igaz
mert régen így rendeltetett
újra hiszünk imában - mágiában
hiszünk a demokratikus
vallásban! ...
s hirdetjük blogokon
közösségi portálokon
hívők vagyunk az eljövendő
pusztító megváltásban

CZIROK ATTILA

GALAMBJAID FÖLRÖPPENNEK

Mahmoud Darwishnak

előttem szétfolyik
az alkonyat
sem homok
sem hegyvidék
hol megpihenhetnék

a negyedikről
kémelem a hamvas
horizontot
Isten háza felett
állok imához

galambjaid aláereszkednek

mondd barátom
májfoltos magányomtól
kihez menekülhetnék

galambjaid fölröppennek

tekintetemmel kísérem őket
(talán éppen Palesztina irányába)
száraz torkom lüktet
egy szemrebbenés
és tovaszállnak
a legkiválóbb otthon -
az öröklét felé